

Diavolul mut

Întorcându-se la discipoli, a văzut o mare mulțime în jurul lor și cărturari care discutau cu ei

19.04.2012

Întorcându-se la discipoli, a văzut o mare mulțime în jurul lor și cărturari care discutau cu ei. Îndată ce mulțimea l-a văzut, a rămas uimită și a alergat să-l întâmpine. Iar el i-a întrebat: "Despre ce discutați cu ei?" Atunci, unul din mulțime i-a răspuns: "Învățătorule, l-am adus la tine pe fiul meu care are un duh mut. Ori de câte

ori îl ia în stăpânire, îl trântește la pământ, iar el face spume, scrâșnește din dinți și înțepenește. Am spus discipolilor tăi să-l alunge, dar nu au putut". Atunci el le-a răspuns: "O, generație necredincioasă, până când voi mai fi cu voi? Până când vă voi mai suporta? Aduceți-l la mine!" L-au adus la el și, când duhul l-a văzut, îndată l-a scuturat [pe tânăr] și, căzând la pământ, se zvârcolea, făcând spume. [Isus] l-a întrebat pe tatăl lui: "De cât timp se întâmplă aceasta?" El i-a zis: "Din copilărie. De multe ori l-a aruncat chiar și în foc și în apă ca să-l facă să piară. Însă, dacă poți, îndură-te de noi și ajută-ne!" Isus i-a spus: "«Dacă poți?» Toate sunt posibile pentru cel care crede". Tatăl copilului a strigat îndată: "Cred. Vino în ajutorul necredinței mele!" Văzând Isus că se adună mulțimea, i-a poruncit duhului necurat, spunându-i: "Duh mut și surd, eu îți poruncesc: ieși din el și să nu mai intri niciodată în el". Strigând și scuturându-l puternic,

a ieșit, iar el a devenit ca un mort, încât cei mai mulți spuneau că a murit. Însă Isus, prinzându-l de mână, l-a ridicat, iar el a stat în picioare. După ce a intrat în casă, discipolii l-au întrebat aparte: "De ce noi nu am putut să-l alungăm?" El le-a spus: "Acest soi [de diavol] nu poate fi scos cu nimic în afară de rugăciune". (Mc 9, 14-29)

„Nu trebuie să ne îndepărtăm de Dumnezeu când descoperim slăbiciunile noastre; putem să combatem mizeriile noastre, tocmai pentru că Dumnezeu are încredere în noi.

Cum am putea să învingem astfel de meschinătăți? Mă întorc să insist pentru că punctul este de o importanță capitală: cu umilința și sinceritatea în direcțiunea spirituală și în sacramentul Spovezii. Mergeți cu inima deschisă la acela care are datoria de a orienta sufletul vostru;

nu-l închideți, pentru că dacă intră în voi diavolul mut, apoi este dificil de a-l alunga.

Iertați-mi insistența, dar socotesc un lucru peste care nu poți trece ca să graveze cu foc în inteligența voastră pe care umilința și – urmarea sa imediată – sinceritatea unesc între ele toate celelalte mijloace și sunt fundamentul eficacității pentru victorie. Dacă diavolul mut intră în suflet, ruinează totul; dimpotrivă, dacă este alungat afară imediat, totul reușește bine, viața merge drept. Să căutăm atunci să fim mereu „brutali” de sinceri, fără a fi imprudenți sau lipsiți de educație.

Aș vrea să fie clar un lucru: inima și trupul nu mă preocupă atât cât mă preocupă mândria. Fiți umili. Când socotiți că dreptatea este toată de partea voastră, înseamnă că nu aveți nici măcar o fărâmbă. Mergeți la direcțiunea spirituală cu sufletul

deschis; nu-l închideți, pentru că – repet – va intra acolo diavolul mut, pe care este dificil apoi de a-l scoate.

Amintiți-vă de acel sărman posedat de diavol pe care discipolii nu au reușit să-l elibereze. Numai Domnul obține eliberarea sa, cu rugăciune și post. În acea ocazie Învățătorul a săvârșit trei minuni: prima, de a reda auzul, pentru că atunci când suntem dominați de diavolul mut sufletul refuză să asculte; a doua, de a reda cuvântul; și a treia, izgonirea diavolului.

Spuneți mai întâi ceea ce n-ați vrea să se știe. Jos diavolul mut! O mică problemă, cu forța de a se învârti, devine o avalanșă, cum se întâmplă cu zăpada, și rămâneți întemnițați în ea. Pentru ce? Deschideți sufletul! Vă garantez fericirea, adică fidelitatea pe drumul creștin, dacă sunteți sinceri. Claritatea și simplitatea sunt dispoziții absolut necesare; trebuie să

deschidem sufletul, să-l deschidem larg de tot, pentru ca să intre în el soarele lui Dumnezeu și căldura Iubirii.

A se îndepărta de o totală sinceritate nu este mereu un motiv tulbure; uneori este suficientă o eroare de conștiință. Unele persoane au format – deformat – conștiința lor până la punctul în care mutismul, lipsa de simplitate, li se pare un lucru drept: cred că e bine să tacă. Se întâmplă și la suflete care au primit o bună pregătire, care cunosc lucrurile lui Dumnezeu; poate tocmai pentru aceasta găsesc motive pentru a se convinge că e bine să tacă. Dar se înșeală. Sinceritatea este mereu necesară; nu contează scuzele, chiar dacă par bune”

Prietenii lui Dumnezeu, 187-189

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
diavolul-mut/](https://opusdei.org/ro-ro/article/diavolul-mut/) (26.03.2025)